

XI

Я побачив її – не в зеленім садку,
не в салонах шумних, не в ряснім цвітнику,
не в товаристві дам, і панів, і музик –
серед баб і сіпак я почув її крик.

Край двора на гумні були два польові,
що мужицький товар захопили в траві
І загнали у двір, а за ними з села
ціла купа жінок по корови прийшла.

Крик, гармидер і шум. Польові цабаняць,
в батька-матір кленуть, стадо хочуть загнать,
витручають жінок, б'ють у лиця дівчат,
а ті плачуть, падають і кленуть і кричать.

Втім мов бомба, з двора якась дама летить
в ясній сукні, в руці парасольку держить,
по-сільському в дві коси волосся сплела,
але треном від сукні подвір'я мела.

«Que se qu'est que ca? Que se qu'est que ca?

Що тут сталось у нас?

Mais pourquoi? Фі, дівчат! Ну, не стидно, Панас?

Mais c'est lache! C'est affreux! Так тручати жінкам!

Hu, laissez! O, mon Dieu! Mais pourquoi? C'est infame!»

Кричачи, плачучи, польових зупиня,
парасолькою б'є, від жінок відганя;
ті ж, неначе вовки, що від стерва їх гнать,
знай, гарчать: «Пані, геть! Нам самим теє знать».
«Mais comment? Battre les femmes! Чого плачуть вони?
За що скот заняли? Браму там відомкни!
Laissez les! Я плачу слухать тут не хочу!
Я До граф напишу. Я усіх вас провчу!

Ah, quel peuple, o mon Dieu! Mais c'est insupportable!
Et ils souffrent tout cela, ils s'inclinent, pauvres diables!
Ну, ідіть, ну, ідіть! Не цілуй! Ну, досить!
Laissez les! Браму там отворить і пустить!»

Приступив польовий: «Там нам шкоди їх скот
наробив». – «Mais les battre! Фі, дівчат бити в рот!
«C'est brutal! C'est infame! Ну, зо мною ходіть!
Де та шкода? Сама хочу я поглядіть».

Тут уздріла мене. «Qui etes vous? Un etudiant?
Venez donc! Venez donc з нами там на той лан!
Ah, quel peuple! quel pays! Comprenez vous francais?»
Та вже серце моє полонила на все.